

УКРАЇНСЬКА МОВА

очима сучасної студентської молоді

Чи замислювались Ви коли-небудь про те, яка краса та милозвучність таїться у вихорі слів української мови? Чи вслухались у її неповторні медвяні ноти? Чи відчували вустами її терпко-солодкий смак? Погодьтеся, неможливо не закохатися у неї, полинувши знайомими стежками дитинства, відчувши аромат щойно спеченого хліба та побачивши жовтогарячий колір свіжого колосся.

Українська мова – це унікальний та неповторний голос нації, голос тих, хто любить свою Батьківщину, тих, в чийому серці горить волелюбний вогонь. «Я спілкуюсь українською мовою» - ці слова не просто буденна констатація факту, це - спосіб життя, духовний стан і гордість за власну країну.

Сьогодні дарує нам неймовірно різноманіття слів, запозичених із інших мов, термінів, які просто неможливо перекласти, проте вони є незамінними до вживання. На жаль, серед цієї феєрії українська мова втрачає свою самобутність та літературну правильність. Сучасна молодь намагається йти в ногу зі світовим прогресом, тому і віддається від рідної солов'їної мови.

Але така тенденція все рідше зустрічається серед студентської мови. Спілкуватися рідною мовою стає модно, тому студентство намагається вкласти до кожного слова новий зміст, вдосконалити його, аби не втрачати безцінного, вічного скарбу нашої нації.

Усе частіше у переходах метро, серед «бетонних джунглів» великих міст, у ресторанах та пабах ллеться мелодія співочої рідної мови. Погодьтеся, навіть подумки промовлені слова, зігрівають душу, обіймаючи серце п'янкими туманами. «Кохана», «матуся», «нення», «таточко», «любий»... Скільки тепла і любові у, здавалося б, простих та до болю знайомих словах.

Українська мова - це казкова, запашна квітка, яка крізь час та простір встеляє барвисту стрічку із давнини у майбутнє. Вона виткана і червоною калиною, і синім барвінком, і вишневим цвітом та запашною рутою-м'ятою. Відомий поет і композитор Юрій Рибчинський із захопленням говорить про мову:

**Мова наша, мова –
Мова кольорова.
В ній гроза травнева,
Й тиша вечорова...**

Чи можна зневажати цей дар, що наче вплетена стрічка дівочої коси, наче козацька сорочка, став рідним та неділимим: дар розмовляти саме українською?

Серце радіє при погляді на молодих амбітних людей, які після довгої дрімоти починають усвідомлювати те, що наша мова не може жити та розвиватися, доки її народ не почне піклуватися про неї, пам'ятати та берегти її. Лиш тоді замаюють крила надії, відблискуючи срібними нитками віри та сяючи незгасним світлом любові.

Я розмовляю українською! Саме таке гасло має супроводжувати кожного, адже усе наше життя червоною стрічкою

*«Слова росли із ґрунту, мов жито,
Добірним зерном колосилась мова.
Вона як хліб. Вона мені свята.
І кров'ю предків тяжко пурпурова».*
Ліна Костенко

крокує рідна мова. Освітня нива – це найбільш впливовий момент у виборі, якою мовою спілкуватися, тому важливо прищеплювати молодому поколінню любов до української мови та гордість за спілкування нею.

Мова – це передусім нетлінний міст з минулого у майбутнє, який надає нам досвід минулих поколінь, вічну славу та велич історії нашого народу, а головне – вказує правильний шлях на теренах життя і застерігає від можливих помилок!

Кожен з нас може змінити хід історії, але почати треба з найменшого – полюбити українську мову. Я вірю, що в майбутньому кожен усвідомить її важливість та неповторність. Погодьтеся, це не так вже й важко, почати думати та розмовляти українською. Я впевнена, що той, хто спробує на смак солодко-пряний напій під назвою «українська мова», ніколи не зможе забути його смаку та тепла.

*РОМАНО Руслана,
голова прес-центру студентського
комітету ННІ БМ.*

